

Ziua Cincizecimii

„În ziua Cincizecimii, toți credincioșii se aflau adunați într-un singur loc. Deodată, s-a auzit din cer un sunet ca vâjâitul unei furtuni puternice, care a umplut casa în care se aflau. Apoi, au apărut niște flăcări sau limbi de foc care s-au așezat peste fiecare dintre ei. Și toți cei prezenți au fost umpluți de Duhul Sfânt și au început să vorbească în alte limbi, după cum le dădea Duhul Sfânt să vorbească.”
Faptele Apostolilor 2:1-4

Lumea creștină recunoaște în general trei evenimente remarcabile ca bază a credințelor sale religioase: nașterea miraculoasă a lui Isus din mama sa, Maria; moartea lui Isus pe crucea de la Golgota; și învierea lui Isus în „a treia zi” la natura spirituală divină. Există un al patrulea eveniment de o importanță vitală pentru creștin – unul care, totuși, nu se bucură, în general, de aceeași apreciere profundă pe care ar trebui să o primească. Este Ziua Cincizecimii, care a avut loc la cincizeci de zile după învierea lui Isus. Scopul nostru în această analiză este să examinăm originea, contextul și, cel mai important, semnificația acestei zile speciale în istoria credinței creștine.

Cuvântul „Cincizecime” apare doar de trei ori în Biblie și, fiind un cuvânt grecesc, apare doar în Noul Testament. Cea mai cunoscută utilizare a acestuia se găsește în cuvintele textului nostru de deschidere. Cuvântul este folosit mai târziu în Faptele Apostolilor 20:16: „Pavel hotărâse să

navigheze pe lângă Efes, pentru că nu voia să-și petreacă timpul în Asia; căci se grăbea, dacă îi era cu putință, să ajungă la Ierusalim în ziua de Cincizecime.” Ultima utilizare a cuvântului se găsește în 1 Corinteni 16:8: „Voi rămâne aici, la Efes, până la sărbătoarea Cincizecimii.” În aceste două referințe din urmă, se sugerează că Cincizecimea era mai mult decât un simplu eveniment notabil descris în Faptele Apostolilor, capitolul 2, referitor la revărsarea Duhului Sfânt. Cincizecimea își avea originea ca una dintre sărbătorile evreilor descrise în Vechiul Testament.

Sărbătoarea din Vechiul Testament

Ceea ce a devenit cunoscut în vremea Noului Testament ca Cincizecime era una dintre cele trei sărbători anuale ale Israelului. În Vechiul Testament, ea era cunoscută sub două denumiri – „Sărbătoarea Recoltei” și „Sărbătoarea Săptămânilor”. Citim despre ea sub denumirea de Sărbătoarea Recoltei în Exodul 23:14-16: „De trei ori pe an să-Mi ții sărbătoare. Să ții sărbătoarea azimelor... și sărbătoarea Cincizecimei, primele roade ale muncii tale, pe care le-ai semănat pe câmp; și sărbătoarea strănerii recoltei, care este la sfârșitul anului, când ai strâns roadele muncii tale de pe câmp.”

O altă mențiune a acestei sărbători se găsește în Deuteronom 16:9, 10, 16, unde este numită Sărbătoarea Săptămânilor. „Numără șapte săptămâni de la începutul secerișului, în timpul recoltei. Apoi sărbătorește Sărbătoarea Recoltei în cinstea Domnului, Dumnezeului tău. Aduceți-l o ofrandă de bunăvoie, proporțională cu binecuvântările pe care le-ați primit de la El. . . . În fiecare an, fiecare bărbat din Israel trebuie să

sărbătorească aceste trei sărbători: Sărbătoarea Azimelor, Sărbătoarea Recoltării și Sărbătoarea Corturilor. La fiecare dintre aceste ocazii, toți bărbații trebuie să se înfățișeze înaintea Domnului, Dumnezeuul vostru, la locul pe care El îl alege, dar nu trebuie să se înfățișeze înaintea Domnului fără o dar pentru El.” Sărbătoarea Săptămânilor este menționată și în alte două locuri: Exodul 34:22 și Numeri 28:26-31.

Capitolul 23 din Leviticul explică în detaliu exact când avea loc Cincizecimea, scopul său și de ce era descrisă prin două denumiri – Sărbătoarea Recoltelor și Sărbătoarea Săptămânilor. Versetele 5-7 spun: „În a paisprezecea zi a lunii întâi, seara, este Paștele Domnului. Iar în a cincisprezecea zi a aceleiași luni este sărbătoarea azimelor. . . . În prima zi [prima zi a Sărbătorii Azimelor – a cincisprezecea zi a primei luni] veți avea o adunare sfântă: nu veți face nicio muncă de servitute în acea zi.” Această primă zi a Sărbătorii Azimelor trebuia să fie o „adunare sfântă”, adică o zi specială de Sabat. Zilele de Sabat erau acelea în care israeliții nu făceau nicio muncă servilă. În acest caz, nu era Sabatul săptămânal din ziua a șaptea, ci un Sabat special – o adunare sfântă înaintea Domnului.

Continuând cu Leviticul 23:10,11: „Vorbește copiilor lui Israel și spune-le: Când veți intra în țara pe care v-o dau și veți secera recolta ei, atunci să aduceți preotului un snop din primele roade ale recoltei voastre; și el va legăna snopul înaintea Domnului, ca să fie primit pentru voi; în ziua de după Sabat, preotul îl va legăna.” Această „legănare” a snopului, sau a mănunchiului, din primele roade ale recoltei de cereale a lui Israel, trebuia să se facă în a

șaisprezecea zi a primei luni, „ziua de după” Sabatul special, care era în a cincisprezecea zi, după cum s-a menționat anterior.

Leviticul 23:15,16 spune: „De la ziua de după Sabat – ziua în care aduceți snopul de grâu pentru a fi ridicat ca ofrandă specială [a șaisprezecea zi a primei luni] – numărați șapte săptămâni întregi [49 de zile]. Continuați să numărați până în ziua de după al șaptelea Sabat, cincizeci de zile mai târziu. Apoi aduceți Domnului o jertfă din grâul nou.” Această a cincizecea zi era Sărbătoarea Săptămânilor – sau Sărbătoarea Recoltării. Este numită Sărbătoarea Săptămânilor deoarece data la care avea loc sărbătoarea era determinată prin numărarea a șapte săptămâni, plus o zi, de la momentul în care era adusă snopul primelor roade. În plus, cuvântul grecesc „Cincizecime” înseamnă „a cincizecea zi”. În funcție de modul de calcul al evreilor pentru fiecare an calendaristic, data Cincizecimei poate varia între a doua jumătate a lunii mai și prima jumătate a lunii iunie. Pe baza calculului din Leviticul 23, data corespunzătoare pentru Cincizecime în acest an a fost 23 mai 2026.

Scopul sărbătorii lui Israel

Această sărbătoare a Israelului trebuia să fie o sărbătoare de mulțumire adusă lui Dumnezeu pentru primele roade ale recoltei lor, de unde și al doilea nume, Sărbătoarea Recoltei. Aceasta era o recoltă specială. Nu era recolta de legume sau fructe, ci recolta de cereale – mai precis, de grâu. Primele roade ale acestei recolte erau dedicate lui Dumnezeu. În timpul acestei sărbători, se aduceau multe ofrande. Erau jertfe arse, jertfe de mâncare, jertfe de băutură, jertfe pentru păcat și jertfe de pace

– toate aduse ca o sărbătoare de mulțumire adusă lui Dumnezeu pentru recolta lor de grâu. Leviticul 23:16-20

O jertfă specială a acestei sărbători trebuia să fie o „jertfă de mâncare nouă”, după cum se menționează în versetul 16. Această jertfă este descrisă în Leviticul 23:17: „Să aduceți d ul locuințelor voastre două pâini de legănare, fiecare de două efi; ele să fie din făină fină; să fie coapte cu drojdie; ele sunt primele roade aduse Domnului.” Israelii trebuiau să aducă două pâini făcute din primele roade ale recoltei lor de grâu. Pâinile trebuiau să fie legănate înaintea Domnului ca mulțumire și dedicare pentru el pentru bogăția recoltei lor. Cu cincizeci de zile înainte, ei aduseseră deja o jertfă înaintea lui Dumnezeu, dar aceasta era doar o mână din primele roade. Acum începuseră recoltarea propriu-zisă a grâului și aduseseră două pâini, făcute din ceea ce tocmai recoltaseră, pentru a le oferi Domnului. Recoltarea lor urma să continue până când tot grâul era strâns.

Corespondența cu Noul Testament

Motivul pentru care intrăm în detalii cu privire la Sărbătoarea Recoltei a lui Israel, sau Sărbătoarea Săptămânilor, este că aceasta se leagă în mod specific de Ziua Cincizecimii din Noul Testament. În primul rând, observăm corespondența dintre momentul acestei sărbători. După cum s-a citat mai devreme din Leviticul 23:5, a 14-a zi a primei luni era Paștele lui Israel. În Noul Testament, aceasta corespunde cu moartea lui Isus ca Mielul Paștelui cel mai mare – „Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii”. (Ioan 1:29). Moartea lui Isus a avut loc exact la aceeași dată. Referindu-ne din nou la Leviticul

23:10,11, două zile mai târziu, în a 16-a zi a primei luni, snopul, sau mână, din primele roade era legănat înaintea Domnului. Aceasta corespunde învierii lui Isus, care a avut loc, de asemenea, la două zile după moartea Sa ca Miel al Paștelui. Exact așa cum a prezis, Isus a stat în mormânt o parte din cele trei zile – o parte din ziua a 14-a, toată ziua a 15-a și o parte din ziua a 16- , a primei luni, conform calendarului evreiesc. Matei 16:21; Luca 9:22

Apostolul Pavel a spus în 1 Corinteni 15:20 că Isus a fost „prima roadă a celor adormiți”. El a fost snopul, mână de primele roade – primul înviat din morți la viața veșnică prin puterea lui Dumnezeu. (Coloseni 1:18). Această „înălțare” simbolică a snopului de primele roade a arătat acceptarea de către Dumnezeu a jertfei răscumpărătoare a lui Isus, rezultatul acesteia fiind învierea Sa din morți prin puterea divină. În cele din urmă, numărând șapte Sabate plus unul, adică cincizeci de zile, de la învierea lui Isus, snopul de primele roade, ajungem la Ziua Cincizecimii, așa cum este consemnat în Faptele Apostolilor, capitolul 2.

La fel cum sărbătoarea lui Israel era dedicarea primelor roade ale recoltei lor de grâu, Ziua Cincizecimii cuprindea dedicarea primelor roade mai mari – „grâul spiritual” – lui Dumnezeu. Biserica, alcătuită din creștini credincioși, urma să fie inclusă ca parte a clasei primelor roade. Isus a fost „primul” din clasa primelor roade, dar și Biserica, așa cum se menționează în Iacov 1:18, este un „fel de primele roade”. Ioan Revelatorul vorbește, de asemenea, despre creștinii credincioși ca fiind „primele roade” în Apocalipsa 14:4, unde îi descrie ca fiind „răscumparați dintre oameni, fiind primele roade

pentru Dumnezeu și pentru Miel”. Această dedicare a Bisericii a început la Cincizecime, când ea a fost simbolic fluturată, sau arătată, înaintea Tatălui Ceresc ca fiind dedicată Lui.

Privind Ziua Cincizecimii, aceasta a fost punctul culminant al trei evenimente foarte importante și vitale în planul lui Dumnezeu. Primul a fost prețul răscumpărării, pe care Isus l-a plătit când a murit pe cruce ca preț corespunzător pentru Adam. (1 Timotei 2:5,6). Al doilea dintre aceste evenimente remarcabile a fost învierea lui Isus prin puterea măreață a lui Dumnezeu. (Efeseni 1:19-21). Al treilea a fost Ziua Cincizecimii – ziua dedicării viitoarei biserici Tatălui Ceresc.

Ziua Cincizecimii

Evenimentele care au însoțit Ziua Cincizecimii sunt numeroase. Nu a fost doar ziua în care Duhul Sfânt a coborât asupra bisericii. Acest lucru s-a întâmplat într-adevăr, iar beneficiile nu au fost doar pentru cei care erau prezenți atunci, ci s-au extins pe întreaga perioadă de atunci încolo, către cei care și-au dedicat viața lui Dumnezeu într-un mod acceptabil.

Pentru acei o sută douăzeci de urmași ai lui Isus adunați în camera de sus, care își dedicaseră viața Lui, Ziua Cincizecimii a însemnat multe lucruri. (Faptele Apostolilor 1:15). A însemnat că Dumnezeu le-a acceptat consacrarea față de El. A însemnat că acum erau îndreptățiți în ochii Lui. A însemnat că acum urma să înceapă viața lor de sacrificiu și a însemnat că zămislirea prin Duhul Sfânt avusese loc. Ca urmare, ei urmau să fie acum creaturi noi în Cristos Isus. Romani 5:1; 12:1; 1 Petru 1:3; 2 Corinteni 5:17

Ziua Cincizecimii a avut, de asemenea, o mare importanță pentru toți creștinii adevărați până în prezent. Ea a marcat începutul „chemării înalte a lui Dumnezeu în Cristos Isus” (Filipeni 3:14). Cincizecimea a semnat, de asemenea, ungerea sau consacrarea Bisericii ca grup, pentru a fi „preoția împărătească” a lui Dumnezeu (1 Petru 2:9). Ea a arătat că acum era deschisă oportunitatea pentru fiecare membru potențial al aceluia preoțime de a primi lucrurile pe care le primeau cei din camera de sus – acceptarea de către Dumnezeu a consacrării lor, îndreptățirea, începutul jertfei lor și zămislirea prin Duhul Sfânt. De la Cincizecime, fiecare membru potențial al preoției regale a intrat în aceeași relație datorită evenimentelor care au avut loc atunci.

Se poate spune chiar că la Cincizecime a început procesul de readucere a omului la armonie și favoare cu Dumnezeu, începând cu biserica. Într-adevăr, Ziua Cincizecimei a fost prima dovadă exterioară pentru omenire a imputării de către Dumnezeu a beneficiilor prețului de răscumpărare oferit de Isus. Romani 4:16-25

Duhul Sfânt

Înțelegerea revărsării Duhului Sfânt este esențială pentru a aprecia semnificația deplină a Cincizecimei. Ce este Duhul Sfânt? În termeni generali, Duhul Sfânt este puterea și influența invizibilă a lui Dumnezeu. El a existat dintotdeauna. Dumnezeu este din veșnicie în veșnicie, și astfel puterea și influența Lui – Duhul Său Sfânt – sunt, de asemenea, din veșnicie în veșnicie.

Există însă un sens mai profund al Duhului Sfânt în ceea ce privește creștinii dedicați. Pentru aceștia,

Duhul Sfânt poate fi definit ca influența și puterea sfântă și dreaptă a lui Dumnezeu care dă scânteia vieții, hrănește și guvernează noua lor viață „în Cristos” (2 Corinteni 5:17). Cuvântul „duh” provine din cuvântul grecesc pneuma și înseamnă „suflare”. Pentru a simplifica definiția Duhului Sfânt pentru creștin, acesta poate fi asemănat cu ceea ce este suflarea vieții pentru trupul natural. Trupul trebuie să aibă suflarea fizică a vieții. Dacă suflarea este luată de la trupul natural, acesta moare în câteva minute. La fel, fără Duhul Sfânt – influența sfântă și dreaptă a lui Dumnezeu, care este „ă” – noua viață a creștinului în Cristos nu poate trăi, se dezvoltă și crește până la maturitate.

Duhul Sfânt la Cincizecime

Capitolul 2 din Faptele Apostolilor descrie ce s-a întâmplat în Ziua Cincizecimii în legătură cu dăruirea Duhului Sfânt. Versetele 2-4 spun: „Deodată, s-a auzit din cer un sunet ca vâjâitul unei furtuni puternice, care a umplut casa în care se aflau ei. Apoi, au apărut ceea ce păreau a fi flăcări sau limbi de foc, care s-au așezat pe fiecare dintre ei. Și toți cei prezenți au fost umpluți de Duhul Sfânt și au început să vorbească în alte limbi, după cum le dădea Duhul Sfânt să vorbească.”

De ce a oferit Dumnezeu o astfel de manifestare exterioară a dăruirii Duhului Sfânt sub forma unui „sunet din cer”, a unui „vâjâit al unei furtuni puternice”, a „ceva ce arăta ca niște flăcări sau limbi de foc” și a vorbirii în alte limbi? Au existat două motive pentru care s-a întâmplat acest lucru.

În primul rând, a fost o mărturie pentru cei prezenți. Relatarea spune: „Locuiau la Ierusalim iudei, oameni

evlavioși, din toate neamurile de sub cer.” Mulți iudei călătoriseră la Ierusalim pentru că era una dintre sărbătorile lor. Când dăruirea Duhului Sfânt i-a activat pe apostoli și aceștia au început să vorbească [sau poate să fie înțeleși] în alte limbi, a fost o mărturie pentru toți cei adunați acolo. (Faptele Apostolilor 2:5,6). Mulți au fost uimiți și s-au întrebat ce înseamnă aceste lucruri. Alții i-au acuzat pe apostoli că sunt beți. Acest lucru l-a determinat pe Petru să se ridice și să vorbească mulțimii. El a citat din profetul Ioel și din Psalmi, dând o mărturie frumoasă despre planul lui Dumnezeu, centrat pe Isus. (Faptele Apostolilor 2:12-40). Rezultatul acelei mărturii este menționat în Faptele Apostolilor 12:41. „În aceeași zi s-au adăugat la ei cam trei mii de suflete.”

În al doilea rând, dăruirea Duhului Sfânt la Cincizecime a fost o demonstrație a puterii și influenței lui Dumnezeu cum nu s-a mai văzut niciodată în creația Sa umană. Această putere s-a odihnit într-un mod special asupra apostolilor, în sensul că li s-au dat diverse „daruri”. Apostolul Pavel a identificat unele dintre aceste daruri în 1 Corinteni 12:28-30 ca fiind: „daruri de vindecare, de ajutor, de conducere, de vorbire în limbi... de făcători de minuni”. Toate acestea făceau parte din darurile exterioare ale Duhului Sfânt care au fost date pentru a ajuta la întemeierea Bisericii Primare și a autorității apostolilor. Ele au fost o demonstrație extraordinară a puterii și influenței lui Dumnezeu asupra lor, manifestând autoritatea Sa în numele lor.

O semnificație mai mare

Oricât de extraordinare ar fi fost aceste demonstrații, oricât de emoționante ar fi fost darurile și deși au

adăugat trei mii de potențiali membri la numărul lor într-o singură zi, nimic din toate acestea nu a reprezentat semnificația cea mai importantă a Cincizecimei. Sensul mai profund al Cincizecimei se referea la lucrarea principală a Duhului Sfânt, care urma să fie interioară. Această lucrare nu urma să fie văzută de om. De fapt, urma să fie lucrarea de dezvoltare a vieții de Ființă Nouă a fiecărui membru individual al „trupului lui Cristos”. 1 Corinteni 12:27

Cel mai semnificativ eveniment asociat cu Ziua Cincizecimii a fost zămislirea personală a fiecăruia dintre ucenici de către Duhul Sfânt. În 1 Corinteni 12, Pavel discută tocmai această chestiune. După ce a enumerat diversele daruri ale Duhului în versetele anterioare, el afirmă în 1 Corinteni 12:31: „Căutați cu ardoare darurile cele mai bune; și totuși vă arăt o cale mai excelentă.” „Calea cea mai desăvârșită” a fost subiectul capitolului următor, 1 Corinteni 13, în care apostolul s-a concentrat exclusiv pe calitatea caracterului iubirii. Iubirea este suma roadelor Duhului, în care este descrisă dezvoltarea vieții noi în Cristos (Galateni 5:22, 23). Aceasta a fost calea cea mai desăvârșită, lucrarea cea mai desăvârșită a Duhului Sfânt și cea mai mare semnificație a Cincizecimei.

Lucrările Duhului Sfânt

Lucrarea interioară a Duhului Sfânt, pe care Pavel a rezumat-o ca fiind iubire, este menționată în multe pasaje din Noul Testament. Capitolul 8 din Epistola către Romani conține o discuție detaliată despre Duhul Sfânt, care oferă multă lumină și îndrumare urmașilor lui Cristos. Expresia „Duhul Sfânt” sau „Duhul” este menționată de vreo douăzeci de ori numai în acest capitol. Lucrările Duhului Sfânt, așa

cum sunt descrise aici, pot fi împărțite în zece domenii.

1. Romani 8:1,2 vorbește despre Duhul Sfânt ca despre o „lege”, o lege a vieții. Creștinul trebuie să aibă Duhul Sfânt – o lege a vieții – altfel Noua Făptură moare. Aceste versete spun: „Deci, acum nu mai este nici o condamnare pentru cei care sunt în Cristos Isus. ... Căci legea Duhului vieții în Cristos Isus m-a eliberat de legea păcatului și a morții.” Acest pasaj nu numai că spune că Duhul Sfânt este o „lege” a vieții, ci și că i-a eliberat pe urmașii lui Isus de acea altă lege sub care se aflau anterior – „legea păcatului și a morții”.

2. Duhul Sfânt este o influență prin care omul umblă și gândește. Romani 8:4-6 scoate în evidență acest lucru: „Ca să se împlinească în noi neprihănirea legii, care este a Duhului, noi, care nu umblăm după trup, ci după Duh. Căci cei ce sunt după trup se gândesc la lucrurile trupului, dar cei ce sunt după Duhul, la lucrurile Duhului. Căci gândirea trupului este moarte, dar gândirea Duhului este viață și pace.”

3. Zămislirea Duhului Sfânt întruchipează gândul „Cristos în voi, nădejdea slavei” (Coloseni 1:27). Romani 8:9,10 fac aluzie la aceasta, spunând: „Nu sunteți în trup, ci în Duh, dacă Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi. Acum, dacă cineva nu are Duhul lui Cristos, nu este al Lui. Și dacă Cristos este în voi, trupul este mort din cauza păcatului; dar Duhul este viață din cauza neprihănirii.” Acest Duh Sfânt al lui Dumnezeu sau, așa cum se referă la el și Pavel, „Duhul lui Cristos”, trebuie să fie „în” urmașii Săi. Cristos nu este literalmente în noi. Este duhul Său de zămislire, influența Sa, care este în inima noastră și care ne motivează. 1 Ioan 2:27

4. A patra lucrare a Duhului Sfânt este descrisă în Romani 8:11, care spune: „Dacă Duhul Celui care L-a înviat pe Isus din morți locuiește în voi, Cel care L-a înviat pe Cristos din morți va învia și trupurile voastre muritoare prin Duhul Său care locuiește în voi.” Duhul Sfânt „învie” – dă viață. El oferă cuiva ocazia de a-L sluji pe Dumnezeu, de a-l înțelege Adevărul, de a fi o jertfă plăcută și, în cele din urmă, va da „coroana vieții” celor care sunt credincioși până la moarte. Apocalipsa 2:10

5. Acțiunea Duhului Sfânt asupra minților noastre ne ajută să mortificăm, sau să omorâm, faptele cărnii noastre căzute. Romani 8:13 spune: „Dacă trăiți după carne, veți muri; dar dacă, prin Duhul, faceți să moară faptele trupului, veți trăi.”

6. O altă lucrare a Duhului Sfânt este menționată în Romani 8:14: „Toți cei care sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu.” Duhul Sfânt călăuzește și îndrumă creștinul. Acest lucru poate fi considerat ca fiind grija providențială a lui Dumnezeu față de urmașii Săi. Duhul Său Sfânt realizează această grijă fiind alături de urmașii Săi la fiecare pas al căii înguste. Autorul imnului a scris: „Prefer să umblu în întuneric cu Dumnezeu, decât să merg singur în lumină.” Poporul lui Dumnezeu poate spune acest lucru deoarece Duhul Sfânt – influența și puterea Sa providențială – este cel care le călăuzește și le îndrumă viețile.

7. Zămislirea de către Duhul Sfânt este o asigurare a filiației. Romani 8:15 afirmă: „Nu ați primit un duh de robie, ca să vă fie frică din nou, ci ați primit un duh de înfiere [filiație], prin care strigăm: «Abba, Tată!»”. Ce asigurare le dă Duhul urmașilor lui Cristos că sunt copii ai lui Dumnezeu!

8. Romani 8:16 spune: „Duhul însuși mărturisește împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu.” Aceasta este o afirmație că duhul nostru, inima noastră, motivele noastre, care au fost date Domnului în consacrare, sunt pe aceeași „lungime de undă”, ca să zicem așa, cu Dumnezeu – adică, ele „mărturisesc” împreună cu Duhul Sfânt. Când acestea mărturisesc împreună, este o declarație că avem aceleași obiective pe care Dumnezeu, prin Duhul Sfânt, le propune în noi.

9. Duhul Sfânt nu ne împiedică să avem parte de încercările și de „gemetele” vieții prezente, cât timp trăim în trup. Este adevărat că puterea lui Dumnezeu poate realiza orice, și El ar putea, probabil, să-și folosească Duhul Sfânt pentru a ne feri de încercările și gemetele trupului. Totuși, aceasta nu este un „da” în interesul nostru. Acest aspect al Duhului Sfânt este arătat în Romani 8:23: „Noi înșine, care avem primele roade ale Duhului, gemem înlăuntrul nostru, așteptând cu nerăbdare adoptarea noastră ca fii, răscumpărarea trupurilor noastre.”

10. Romani 8:26,27 spun: „Duhul ne ajută și în slăbiciunile noastre; căci nu știm ce să cerem în rugăciune, cum se cuvine; dar Duhul însuși mijlocește pentru noi cu gemete care nu pot fi rostite. Și Cel ce cercetează inimile știe care este gândul [greacă: înclinația] Duhului, pentru că [acesta] mijlocește pentru sfinți potrivit voii lui Dumnezeu.” Duhul Sfânt, mărturisind împreună cu duhul nostru, ne ajută în momentele în care avem dificultăți în a ne ruga Tatălui așa cum ne-am dori sau când nu știm pentru ce să ne rugăm. După cum spune versetul, Duhul mijlocește „după voia lui Dumnezeu”.

Plin de Duhul

Apostolul Pavel ne avertizează să nu „stingem” Duhul – să renunțăm în mod voit la puterea dătătoare de viață a Noii Creaturi. (1 Tesaloniceni 5:19). Trebuie să fim în gardă chiar și împotriva voinței parțiale în această privință. „Nu întristați Duhul Sfânt al lui Dumnezeu”, spune Pavel în Efeseni 4:30. Mai degrabă, să ne străduim să obținem cea mai deplină măsură posibilă a influenței și puterii lui Dumnezeu – să „fim plini de Duhul” (Efeseni 5:18). Astfel, fiind credincioși chiar „până la moarte”, putem aprecia cu adevărat semnificația Cincizecimei și binecuvântările care decurg din ea pentru creștinii care și-au dedicat viața urmării pașilor lui Isus de sacrificiu, suferință și slujire față de Tatăl Ceresc.